

Arrest

nr. 150 146 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad AALST, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 18 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

1.2 Op 18 februari 2015 neemt de burgemeester van de stad Aalst (hierna: de burgemeester) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 2 maart 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

~~"(...) In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 18/08/2014 werd ingediend door:~~

~~(...)Nationaliteit: Congo (...)~~

~~om de volgende reden geweigerd :~~

~~De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Er werden geen bewijzen van hun duurzame relatie voorgelegd.~~

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 02 APR. 2015 dagen. (...)"~~

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend binnen de termijn van acht dagen bepaald in 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij per aangetekende brief van 11 mei 2015 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift. Op 20 mei 2015 diende zij het administratief dossier in, een nota met opmerkingen werd niet ingediend.

Ter terechtzitting van 25 juni 2015 bevestigt de verwerende partij dat slechts het administratief dossier en geen nota met opmerkingen werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."* Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740). De door de verzoekende partij aangevoerde middelen, waarvan het derde en het vierde betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten en het eerste en het tweede op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, worden dan ook afzonderlijk behandeld.

3.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een derde middel onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikel 52§3 van het Vreemdelingenbesluit stelt: (...)

In casu houdt de bestreden beslissing tevens een bevel om het grondgebied te verlaten in.

Dit wordt niet gemotiveerd.

Door de bewoording desgevallend te voegen in de tekst heeft de wetgever uitdrukkelijk gesteld dat het bestuur zulks dient te beslissen geval per geval zodat een motivering noodzakelijk is.

Derhalve is de beslissing op dit punt formeel niet gemotiveerd.

Dat eveneens artikel 52 § 3 geschonden werd daar er niet gesteld wordt waarom aan verzoeker een bevel wordt betekend.

Vermits de beslissing tot weigering en het bevel een samenhangend geheel uitmaken (beslissing tot weigering met bevel”) dient de ganse beslissing te worden vernietigd.”

3.2.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, vermeld moeten worden.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de burgemeester niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich heeft gesteund om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Ook de verwijzing in de aanhef van de bestreden bijlage 20 naar de reglementaire bepaling in uitvoering waarvan deze genomen werd, met name artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, kan niet volstaan. Zoals de verzoekende partij ook benadrukt, blijkt uit de bewoordingen van voormeld artikel – er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de bijlage 20 “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat – immers dat geval per geval moet beslist worden of bij de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet formeel gemotiveerd werd. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aannemelijk gemaakt.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door enig betoog van de verwerende partij, daar zij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Bijkomend kan opgemerkt worden dat zij zich ter terechtzitting van 25 juni 2015 naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

3.2.3 Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.3.1 Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij zet in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoekster deed op 18 augustus 2014 een aanvraag tot machtiging van verblijf als familielid van een burger van de Europese Unie.

Zij krijgt een bijlage 19ter, waarop staat welke documenten zij nog moet binnenbrengen.

Zij brengt deze documenten binnen en de loketbediende vinkt alles af. Dit is te zien op de bijlage 19ter. Zo wordt ook 'Bewijs duurzame relatie' afgevinkt.

Partijen wonen bovendien wettelijk samen sedert 11 -12-2013.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt: (...)

Partijen brachten weldegelijk de bewijzen van de duurzaamheid van hun relatie binnen.

Bovendien toonden zij aan, middels hun attest van gezinssamenstelling, al meer dan een jaar samen te wonen.

De gemeente Aalst vinkte wel aan dat de documenten werden binnengebracht op de bijlage 1 9ter, doch met de inhoud ervan werd geen rekening gehouden.

Er wordt niet gemotiveerd waarom de bijgebrachte documenten niet volstaan.

Deze stukken werden samen met de andere bewijsstukken aan de gemeente gegeven. Het is dus bizar dat er geen rekening mee werd gehouden.

De motiveringsverplichting is dan ook geschonden."

3.3.2 Zoals hoger reeds aangegeven, schrijft artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, vermeld moeten worden.

De verzoekende partij wijst op artikel 40bis van de vreemdelingenwet en stelt dat zij wel degelijk de bewijzen van de duurzaamheid van haar relatie binnenbracht en bovendien aantoonde, middels haar attest van gezinssamenstelling, al meer dan een jaar samen te wonen. Zij stelt dat de stad Aalst wel aanvinkte op de bijlage 19ter dat de documenten werden binnengebracht, maar dat met de inhoud ervan geen rekening werd gehouden en dat niet gemotiveerd werd waarom de bijgebrachte documenten, waarvan de verzoekende partij aangeeft dat deze met de andere bewijsstukken aan de stad werden gegeven, niet volstaan.

Voormeld artikel 40bis luidt als volgt:

"(...) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

In casu blijkt uit de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 18 augustus 2014 en het administratief dossier dat de verzoekende partij een verklaring tot wettelijke samenwoning, afgesloten op 11 december 2013, heeft voorgelegd.

In haar verzoekschrift lijkt de verzoekende partij aan te geven dat zij ook een attest van gezinssamenstelling heeft voorgelegd, attest dat zij tevens bij haar verzoekschrift voegt. Uit dit attest, dat dateert van 2 mei 2014 en aldus van vóór het indienen van voormelde aanvraag op 18 augustus 2014, blijkt dat de verzoekende partij en haar partner sinds 19 juni 2013 zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Dit attest bevindt zich echter niet in het administratief dossier en de verzoekende partij legt geen bewijzen voor dat zij dit attest daadwerkelijk in het kader van haar aanvraag heeft ingediend. Op de bijlage 19ter die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, zijn weliswaar de verschillende nog binnen de drie maanden (ten laatste op 18 november 2014) voor te leggen documenten, waaronder ook "bewijs duurzame relatie", afgevinkt, maar uit het betrokken stuk blijkt niet

of de vinkjes door de verzoekende partij of door de gemeente werden aangebracht. Dit kan tevens niet afgeleid worden uit het administratief dossier, daar de bijlage 19ter die zich daarin bevindt niet voorzien is van vinkjes en – gelet op de verschillende plaatsing van de stempel en de handtekening van administratief medewerker L. B. – een ander exemplaar blijkt te zijn dan het exemplaar van de bijlage 19ter van 18 augustus 2014 dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Zodoende kan er niet van uitgegaan worden dat de verzoekende partij het attest van gezinssamenstelling (of eventuele andere, door de verzoekende partij niet nader benoemde, bewijzen van de duurzaamheid van de relatie) in het kader van voormelde aanvraag heeft voorgelegd. Op basis van hetgeen blijkt uit het administratief dossier, moet dan ook aangenomen worden dat door de verzoekende partij de volgende documenten werden voorgelegd: haar paspoort, de voormelde verklaring tot wettelijke samenwoning, een verklaring van lidmaatschap bij het ziekenfonds, een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de partner van de verzoekende partij en een geregistreerde huurovereenkomst afgesloten door de verzoekende partij en haar partner.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt aangegeven dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt zonder meer het volgende gesteld: *“Er werden geen bewijzen van hun duurzame relatie voorgelegd.”*

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat niet gemotiveerd wordt waarom de bijgebrachte documenten niet volstaan. In dit verband dient er weliswaar op gewezen te worden dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, maar slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. Het gemeentebestuur kan zodoende slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit de artikelen 52, § 3 en 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt op grond waarvan de burgemeester geoordeeld heeft dat überhaupt geen bewijzen van de duurzame relatie van de verzoekende partij en haar partner werden voorgelegd, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens haar verklaring tot wettelijke samenwoning van 11 december 2013 heeft voorgelegd. Al dient deze verklaring in eerste instantie als bewijs aangaande het partnerschap met de burger van de Unie om overeenkomstig artikel 44 van het vreemdelingenbesluit te kunnen genieten van de bepalingen van het hoofdstuk *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden, en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van het vreemdelingenbesluit – bewijs dat overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit noodzakelijk is opdat de aanvraag van de verblijfskaart overeenkomstig het model van bijlage 19ter kan ingediend worden en bewijs bij gebreke waaraan de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag overeenkomstig artikel 52, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit niet in overweging neemt, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies –, uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), eerste streepje van de vreemdelingenwet blijkt dat een verklaring van wettelijke samenwoning in voorkomend geval ook kan dienen als één van de bewijzen op grond waarvan het duurzaam en stabiel karakter van relatie wordt geacht aangetoond te zijn, met name *“indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond”*. De burgemeester zou zijn bevoegdheid op grond van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit hebben overschreden, mocht hij tot een inhoudelijke beoordeling van het betrokken stuk zijn overgegaan, maar het feit dat zijn bevoegdheid beperkt is tot het vaststellen of al dan niet stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie ontslaat hem niet van de verplichting om de beslissing dat hij van oordeel is dat geen bewijzen in dit verband werden voorgelegd, formeel te motiveren. Ook het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning *in casu* minder dan een jaar voor de aanvraag werd afgelegd, kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, is het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde om te beoordelen of de betrokken verklaring van wettelijke samenwoning al dan niet volstaat om het duurzaam en stabiel

karakter van de relatie te staven, en niet aan de burgemeester. Gezien in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet wordt aangegeven waarom geen bewijzen van de duurzame relatie zouden voorgelegd zijn, is het voor de verzoekende partij onmogelijk te begrijpen waarom de door haar bijgebrachte documenten niet zouden volstaan als stuk om, na overmaking van de aanvraag door het gemeentebestuur aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, inhoudelijk te beoordelen om het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie na te gaan. Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door enig betoog van de verwerende partij, daar zij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Bijkomend kan opgemerkt worden dat zij zich ter terechtzitting van 25 juni 2015 naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

3.3.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 18 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE